

Κώστας Σημίτης

Πέντε χρόνια μόχθου και δημιουργίας

Του ΓΙΩΡΓΗ ΑΓΓΕΛΙΔΑΚΗ

Την παρουσία του Πρωθυπουργού στην Κρήτη έχω σχολιάσει και τις δύο προηγούμενες φορές. Προσπάθησα τότε να φωτίσω αφ' ενός τις εσωκομματικές διαδικασίες ανάδειξης του σε πρωθυπουργό και πρόεδρο και αφ' ετέρου, τη συνολική αποδοχή όλη του Ελληνικού λαού σε αυτές τις διακρίσεις.

Ο λαός έκρινε τότε περισσότερο διαισθητικά, ενώ το κόμμα περισσότερο από εμπειρική γνώση. Σήμερα έχουν περάσει πέντε ολόκληρα χρόνια πρωθυπουργίας Σημίτη. Πέντε χρόνια στις σημερινές διεθνείς και ελληνικές συνθήκες, δεν είναι καθόλου μικρό διάστημα, αν λάβουμε υπ' όψιν ότι η αλληλουχία των γεγονότων μεταβάλλεται με φρενήρεις ρυθμούς, ασύλληπτους εν πολλοίς στο μέσο άνθρωπο.

Στον εσωτερικό χώρο υπάρχει τώρα πλούσια εμπειρία παντού και πολύ εύκολα καταγράφεται ότι ο λαός, άσχετα από κομματική τοποθέτηση, επιδαφιλεύει τον Κ. Σημίτη με εμπιστοσύνη, εκτίμηση και συμπάθεια. Δεν τίθενται γενικώς σε αμφισβήτηση τόσο οι προθέσεις του, όσο και η εντιμότητά του, στην προσπάθειά του να ωφελήσει τον τόπο. Ακραίες αντιθέσεις σε ορισμένους πολίτες, σχετικά με τα πρωθυπουργικά δρώμενα, δεν εμπεριέχουν φανταστικά σενάρια περί πρακτορεύσεως τάχα ξένων συμφερόντων όπως συνέβαινε με προκατόχους του πρωθυπουργούς.

Σήμερα δεν αναζητούνται διεθνώς, ούτε και υπάρχουν άλλωστε αρχηγοί, ως είδος ηρωικών και μυθικών μορφών. Αναζητούνται και μπορούν να ευρεθούν άνθρωποι που πατούν γερά στη γη και οργώνουν το έδαφος, προκειμένου να παράγει τους καλύτερους δυνατούς καρπούς.

Από αυτή τη γενική άποψη, ο Κ. Σημίτης βρέθηκε σε εξαιρετικά ισχυρή θέση, στο εξωτερικό, είχε από την αρχή καθολική αποδοχή και αναγνώριση, ως πολιτική και επιστημονική προσωπικότητα, που συνεχίζεται αδιάπτωτη και ανιούσα, με άκρως επωφελείς επιπτώσεις στα εθνικά συμφέροντα, μέσα στο αδυσώπητο διεθνές περιβάλλον. Στο εσωτερικό είπαμε για τον ανώνυμο κόσμο, στην πολιτική όμως τα πράγματα υπήρξαν διαφορετικά, εδώ υπάρχουν Κύκλωπες και σκόπελοι. Δύσκολα θα θυμηθεί κανένας σε βάθος χρόνου τόσο στυγνή αδυσώπητη και άδικη αντιπολίτευση, όσο αυτή που αντιμετώπισε ο Κ. Σημίτης αυτά τα πέντε χρόνια. Δεν ακούστηκε μια, έτσι για δείγμα, καλή κουβέντα στη βουλή, είτε στον πολιτικό άμβωνα, για το πρόσωπό του. Συκοφαντήθηκε επανειλημμένως όχι μόνο ο Σημίτης, αλλά και η χώρα, για να πληγεί εκείνος. «Η χώρα διδει ψευτικά στοιχεία στην Ε.Ε., δεν θα μπούμε στην ΟΝΕ λόγω κακής οικονομίας, η κυβέρνηση εξαπατά τον λαό», και άλλα παρόμοια. Αυτά πέντε συνεχή χρόνια, χωρίς αιδώ, χωρίς στοιχεία, χωρίς πατριωτισμό πολλές φορές. Κανένας τους, δεν είχε την παλικαριά να ομολογήσει χαμηλόφωνα έστω, πώς ήταν το χτες και πώς το σήμερα, πράγμα που ήταν ορατό και στους οπαδούς τους. Να πάμε τώρα στις εντεταλμένες ποικιλόμορφες κινητοποιήσεις στην ύπαιθρο και την πόλη -κινητοποιήσεις αναχρονισμού και ιδιοτελείας, ως επί το πλείστον; Και τι να πούμε άραγε για τα «τυχαία» συμβάντα στα Ίμια που έπρεπε να γίνει ντε και καλά πόλεμος, πολύ αφελές ακούγεται. Ο Οτσαλάν, άλλος αυτός, ο ήρωας με τις παντούφλες και τις οδαλίσκες. Πάλι καλά που βρέθηκε ένας Θεοδωράκης να αναχαιτίσει αυτό το «ντρέπομαι που είμαι Έλληνας», «πατριωτών», που κατέβασαν το θέατρο ως τσίρκο στο Σύνταγμα. Πόλεμος στη Σερβία, εδώ πια το φλερτ δεξιάς - αριστεράς, εδώ που ο Σημίτης κράτησε κατά δυνατόν, στα σημερινά μέτρα και τους κινδύνους τη χώρα στα επίπεδα της ασφάλειας και της μη ουσιαστικής εμπλοκής στα γνωστά και άγνωστα τότε. Η μόνη Ευρωπαϊκή δύναμη. Ολη τάχα αυτή η αγνωμοσύνη από καπρίτσιο; Όχι ασφαλώς -το μοντέλο Σημίτη ενέσπειρε το φόβο στα άλλα κόμματα «αν δεν πέσει δεν πρόκειται να δούμε άσπρη μέρα» διάβαζε εξουσία.

Στα εσωκομματικά ένα αστείο φθάνει «υπουργικό συμβούλιο με όλους τους βουλευτές του κόμματος!! Η ιστορία δεν ανήκει ούτε στην κυβέρνηση, ούτε στην αντιπολίτευση, τώρα μάλιστα γράφεται πολύ συντομότερα από άλλοτε. Ο Σημίτης μπορεί να περιμένει ήσυχος, κάποιοι άλλοι ίσως θα πρέπει να ανησυχούν όταν και εάν «εσπέρας ελθούσης»...

